

prežal. Vetrih je zadnji in najvišji posestnik ondi na Pohorju. K sreči je doma in hiti braniti ženo in otroke. Havranek se pa zakadi v njega z bodalom in koračunom (nožem) pa Vetrih ga udari s sekuro tepačo v bok in križ prav močno. Nekaj trenutkov še srdito seka po Vetrihu pa ga ne dosegne, potem se pa uvidevši da je hudo ranjen spusti v pobeg. Vetrih vdere za njim in ga po 1/2 ure trijajočem dirjanji dobiti in vjame.

Zenejo ga k sv. Jungerti moške ukajoči, da so zločinsko pošast ugrabili želeč ga izročiti krvavej sodnji. Toda čas mu poteče. Sedaj ga pokliče sam božji sodnik pred sebe. Havranek izdihne svojo nesrečno dušo.

Ko bi ta človek bil zvest ostal Bogu, lepim naukom sv. Cerkve, katerih je v mladosti gotovo in mnogo prejel, lahko bi zavoljo svoje bistre glave in krepke postave primerno srečo dosegnil uže na tem svetu. Tako pa je izneverivši se Bogu in Cerkvi postal zločinska pošast, da je groza le misliti na njo! Slabe tovaršije in krivi nauki so mu bili v največjo nesrečo!

Ni vse zlato, kar se blišči v sedanjih dneh.

II. Pogostim samoumorom uzrok je — neverstvo. To je začelo sedanje dni prav drzno šopiriti se. Vedno dalje grabi ter streže vero pri vseh ljudeh iztrebiti. Nevernike navdaja neka divja gorečnost. Napuh ga je rodil in hude strasti mu ogenj netijo. Zato kaže neverstvo povsod silno gospodstvaželnost in brezobzirno nestrpljivost. Ves svet bi se mu naj pokoraval.

Vsak nevernež v rodbini, vsak nevernik v srenji ali fari je uže pravi apostol neverstva. Kako pa neverstvo razsajati in ljudstvo strahovati zna, to kaže prva francoska revolucija. Vero v Kristusa, da, celo vero v božje bitje stregla je ta strahovita revolucija ljudem iz sre poruvati in pokončati. Vsa preganjanja duhovnikov, redovnikov, redovnic itd. v sedanjih dneh imajo svoj prvotni uzrok v neverstvu. Ono si domišljuje, da se mu sedaj posreči zmagati povsod. K večjemu še trpijo vero pri posameznih ljudeh in stanovih, doma. Toda v javnem življenju mu zabranjujejo ves upliv. S tem pa se jači neverstvo še huje in dela naposled na silovito zatirovanje sv. vere.

Nevarščina krščanskim narodom od neverstva preteča ni več majhna, ampak čedalje večja. Vsled dedovanega greha je človeško srce itak uže skvarjeno, v hudo nagneno ter se neverstvu le prerado odpira, zlasti dokler je še mlado. Ako se tedaj neverstvo šopiri v javnem življenju, upliva jako nevarno na vernike. Vera v Boga, v Zveličarja, v sv. katoliško Cerkvo, na večnost se krha, kvari po raznih ugovorih, dvomih. Nekateri jo zgubijo popolnem, drugim se omaja in oslabi. Posebno ugonoblja pa mla-

dino, up prihodnosti, in to je najžalostneje; kajti Bogu izneverjena mladina zapušča pozneje še slabši zarod. Čem dalje in huje tedaj neverstvo zavlada v šolah, novinah, javnem življenju, tem večje šievilo nevernikov si pridobi. In tako zabredejo vrlih krščanskih staršev otroci, vnuki in celi narodi sečasoma v žalostno temo pogubnega neverstva.

Neverstvo pa je smrt нравnemu, poštemnemu, krepostnemu življenju. Še deset božjih zapovedij omaja neverstvo ljudem in jim dela njihovo izpolnjevanje težavno, ali celo nemogoče. Kajti neverstvo ruši strah in ljubezen božjo, vero na večno plačilo ter jemlje ljudem milost božjo, ki je človeku potrebna, da izpolnjuje zapovedi. Neverstvo ugonobi najpotrebnejše čednosti: ponižnost, pokorščino, zatajevanje samega sebe. Ob enem pa še pouzročuje razuzdanost, redi napuh in draži človeške strasti.

Vsled tega postanejo ljudje brezvestni, nepošteni, nepokorni, brez ljubezni do bližnjega. Pravi krščanski red doma, v občini, fari, državi silno trpi. Tatbine, goljufije, ropi, ubojstva, krive prisege in vsake vrste zločinstva se množijo; so ljudje za prekucijo in revolucijo godni, kar je skoraj vselej in povsod gotovi nasledek neverstva. In takšna je sedaj po Evropi vkljub razupitej omiki! Ni toraj vse zlato, kar se blišči v sedanjih dneh. Desterniški.

Gospodarske stvari.

Ovčje garje kako jih ozdravljati.

Ovčje garje nastanejo po nalezbi. Povod in vzrok garjam je neka zakažna uš (Dermatocaptus), ki se ovcam na koži zaploja in zareja. Garjeva uš je drobna živalica, ima krogličasto truplo z osmerimi nogami, ki v sesalne rivčke končujejo. Na glavi imajo dvoje kleščastih za grizenje ustvarjenih čeljusti. Ta uš se redi s tem, da sesa kri iz kože in se po nji pase, kakor živina po travniku. Že v 14—16 dnevih potem ko je bila breja uš prenesena na kako zdravo ovco, so najti na nji mlade uši, tako da po preteku jednega meseca že drugi zarod po ovčji koži gomazi. Ako toraj vzamemo, da zaleže jedna garjeva uš le 15 mladičev, kar je gotovo malo rečeno, in da je med njimi le dve tretjini samice, tako se pomnožitev takole godi:

Zarod po dnevih samic in samecev,

1	15	10	5
2	30	100	50
3	45	1000	500
4	50	10.000	5000
5	75	100.000	50.000
6	90	1.000.000	500.000

tedaj v 3 mesecih 1 1/2 milijona zaroda. Iz tega se pojasnuje hitro razširjanje te bolezni in sama